



WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2023 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu
w składzie następującym:

| | | |
|----------------|--------|--------------------------------------|
| Przewodniczący | Sędzia | WSA Izabela Bąk - Marciniak (spr.) |
| | Sędzia | WSA Monika Świerczak |
| | Sędzia | WSA Katarzyna Witkowicz - Grochowska |

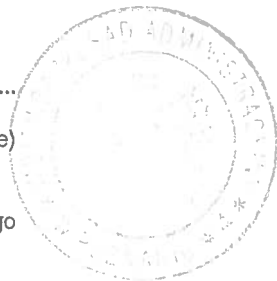
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 kwietnia 2023 r.
sprawy ze skargi Wojewody Wielkopolskiego
na uchwałę Rady Miejskiej w Mosinie
z dnia 29 września 2022 r. nr Uchwała nr LXXIII/606/22
w sprawie miejscowego plan zagospodarowania przestrzennego dla terenów części wsi
Krosinko oraz części terenów miasta Mosina-etap II.

1.stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części dotyczącej :

- § 6 ust.1 pkt 2 lit. c i lit. d;
- § 9 ust.15 pkt 1 lit.c;
- § 10 pkt 5 w zakresie wyrazów „o symbolach : 1U, 2U, 3U, 6ZP, 7ZP, 8R/ZO, 6WS/ZO/ZZ, 7WS/ZO/ZZ, KD-G, 4KD-L, 5KD-L, 6KD-L/ZZ, 17KD-D, 1K”.

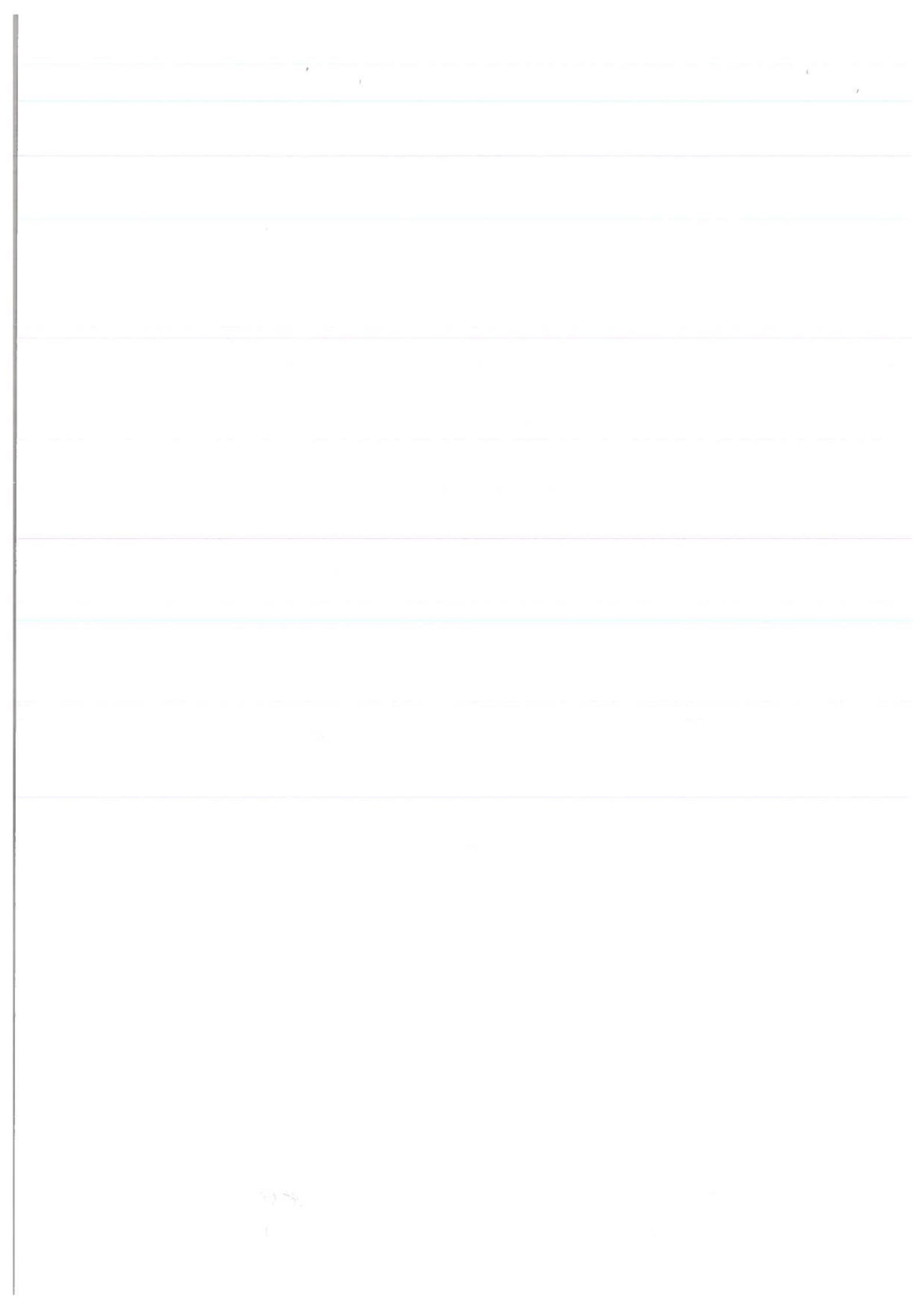
2.zasądza od Miasta Mosina na rzecz Wojewody Wielkopolskiego kwotę 480 (czteryście osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Wyrok z dnia 20.04.2023r.
Restanowienie
sygn. akt IV SA/Po 177/23 jest prawomocny(e)
od dnia 9.06.23 r.
podpis sędziego / referendarza sądowego



Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem
Anna Kaczmarek
st. sekretarz sądowy



Uzasadnienie

Rada Miejska w Mosinie uchwałą nr LXXIII/606/22 przyjęła "miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla terenów części wsi Krosinko oraz części terenów miasta Mosina – etap II" (Dz. Urz. Woj. Wlkp. z 2022 r. poz. 7914; zwaną dalej planem).

Skargę na powyższą uchwałę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wniósł Wojewoda Wielkopolski domagając się stwierdzenia nieważności uchwały w części, tj.:

- a) § 6 ust. 1 pkt 2 lit. ci lit. d;
- b) § 9 ust. 15 pkt 1 lit. c;
- c) § 10 pkt 5 w zakresie wyrazów „o symbolach: 1U, 2U, 3U, 6ZP, 7ZP, 8R/ZO, 6WS/ZO/ZZ, 7WS/ZO/ZZ, KD-G, 4KD-L, 5KD-L, 6KD-L/ZZ, 17KD-D, 1K,”

- ze względu na istotne naruszenie prawa oraz zasądzenia od strony przeciwnej na rzecz skarżącego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Skarżący podniósł, że w § 6 ust.1 pkt 2 lit. c i d planu ustalono w zakresie zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu: zakaz eksploatacji kruszywa oraz rekultywację terenów zdegradowanych - przywrócenie do stanu pierwotnego, tj. rolniczego użytkowania terenu z zakazem lokalizacji stawów i innych zbiorników wodnych oraz wypełnienie wykopu gruntem rodzimym lub zbliżonym do rodzimego. W odniesieniu do tego zapisu skarżący stwierdził, że normy kompetencyjne wynikające z ustawy nie dają uprawnienia organowi uchwałodawczemu gminy do ograniczenia prowadzenia działalności w zakresie wydobywania ujawnionych złóż kopalin. Ustawa reguluje zasady planowania przestrzennego w zakresie złoża kopalin wyłącznie przez odwołanie się do odrębnych ustaw. Przepisy prawa geologicznego i górniczego nie przyznają kompetencji organowi uchwałodawczemu gminy do decydowania o sposobie racjonalnego gospodarowania złożem kopaliny. Kompetencja ta zastrzeżona jest do wyłącznej właściwości organu koncesyjnego (art.22 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz.U. z 2022 r., poz. 1072 ze zm)). W związku z tym, wprowadzenie w planie miejscowym zapisu zakazującego eksploatację kruszywa stanowi przekroczenie

właściwości rady gminy i stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego. Dalej Wojewoda stwierdził, że w § 9 ust. 15 pkt 1 lit. c planu dotyczącego zakresu zasad kształtowania zabudowy oraz wskaźników zagospodarowania terenu, ustalono lokalizację szpalerów drzew na terenach: 1KD-L, 2KD-L, 3KD-L i 4KD-L. Natomiast na rysunku planu symbol graficzny oznaczający zgodnie z legendą „Szpalery drzew” naniesiono na terenach 1KD-L, 2KD-L, 3KD-U5KD-L, co stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego.

W zakresie zaś zarzutu naruszenia § 10 pkt 5 uchwały, dotyczącego granic i sposobów zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie na podstawie przepisów odrębnych ustalono: uwzględnienie w zabudowie i zagospodarowaniu terenów lub części terenów o symbolach: 1U, 2U, 3U, 6ZP, 7ZP, 8R/ZO, 6WS/ZO/ZZ, 7WS/ZO/ZZ, KD-G, 4KD-L, 5KD-L, 6KD-L/ZZ, 17KD-D, 1K, położenia, ograniczeń i zakazów obowiązujących w strefie ochrony pośredniej ujęcia wód podziemnych Mosina-Krajkowo, zgodnie z przepisami odrębnymi. Natomiast na rysunku planu konturem oznaczającym zgodnie z legendą „Granica strefy ochronnej - terenu ochrony pośredniej ujęcia wody w rejonie Mosina-Krajkowo” wydzielono obszar odpowiadający granicom terenu ochrony pośredniej wyznaczonym w załącznikach nr 1 i 3 do rozporządzenia Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Poznaniu z dnia 9 sierpnia 2012 r. w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody w rejonie Mosina-Krajkowo dla zaopatrzenia Poznańskiego Systemu Wodociągowego (Dz. Urz. Woj. Wlkp. 2012 r. poz. 3556). Tak wydzielony na rysunku planu obszar zawiera w swoich granicach tereny lub części terenów o symbolach: 1U, 2U, 3U, 6ZP, 7ZP, 8R/ZO, 6WS/ZO/ZZ, 7WS/ZO/ZZ, KD-G, 4KD-L, 5KD-L, 6KD-L/ZZ, 17KD-D, 3K. co również stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie odnośnie pierwszego zarzutu, co do pozostałych zarzutów uznał skargę za zasadną.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zważył, co następuje:

Skarga zasługiwała na uwzględnienie.

Dokonując kontroli legalności zaskarżonej uchwały, ze względu na jej przedmiot Sąd uwzględnił regulację szczególną zawartą w art. 28 ust. 1 u.p.z.p.,

zgodnie z którą nieważność aktu powoduje istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

Uwzględniając powyższe i mając na uwadze zarzuty Wojewody Sąd uznał, że są one uzasadnione, gdyż przy uchwalaniu zaskarżonej uchwały doszło do istotnego naruszenia zasad sporządzania planu, co skutkowało stwierdzeniem nieważności uchwały w zakwestionowanej w skardze części.

Przepis art. 28 ust. 1 u.p.z.p. stanowi, że istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

Zasady sporządzania planu rozumiane są jako wartości i merytoryczne wymogi kształtowania polityki przestrzennej przez uprawnione organy. Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą zatem problematyki merytorycznej związanej ze sporządzaniem aktu planistycznego, a więc ustaleń i zawartości aktu planistycznego (część tekstowa i graficzna, inne załączniki).

Natomiast do kategorii "istotnych" naruszeń prawa należy zaliczyć naruszenia znaczące, wpływające na treść uchwały, dotyczące meritum sprawy. Chodzi tu zatem o takie naruszenie prawa, które prowadzi do skutków nieakceptowalnych w demokratycznym państwie prawa. Naruszenia istotne to takie naruszenia, które prowadzą w konsekwencji do sytuacji, gdy przyjęte ustalenia planistyczne są jednoznacznie odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono zasad lub trybu sporządzania planu miejscowego.

Przy czym w niniejszej sprawie Sąd dokonując oceny czy doszło do istotnego naruszenia zasad sporządzania planu wziął pod uwagę wykładnię przepisów u.p.z.p., ustawy Prawo górnicze i geologiczne oraz P.o.ś. zaprezentowaną w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 października 2021 r., sygn. akt II OSK 3281/18, którą to Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela.

W wyroku tym Naczelny Sąd Administracyjny dokonując wykładni art. 3 ust. 1, art. 14 ust. 1 u.p.z.p. stwierdził, iż gmina posiada samodzielność w kształtowaniu polityki

przestrzennej na terenie gminy, jednak samodzielność ta realizowana może być tylko w granicach dozwolonych prawem. Ponadto Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, iż podstawowym celem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest ustanowienie lokalnego prawnego porządku planistycznego, który będzie kompleksowo określał przeznaczenie całości lub części terenu gminy oraz sposób jego zagospodarowania i warunki zabudowy, a nie prowadzenie polityki w zakresie ograniczania możliwości wykorzystania złóż kopalin. W literaturze wskazuje się, że zadaniem miejscowego planu jest ustalenie przeznaczenia terenów w taki sposób, ażeby było one zgodne z potrzebami realizacji zadań gospodarczych i ze wskazaniami różnych nauk co do celowego użycia terenów, a ponadto - ustalenie przeznaczenia terenów w ich kompleksowym powiązaniu, to znaczy w taki sposób, ażeby wpływ przeznaczenia terenów na przeznaczenie i użytkowanie innych terenów był znany i przewidziany.

Naczelny Sąd Administracyjny ponadto zwrócił uwagę, iż normy kompetencyjne wynikające z art. 15 ust. 2 pkt 7 i pkt 9 u.p.z.p. nie dają jednak uprawnienia organowi uchwałodawczemu gminy do ograniczenia prowadzenia działalności w zakresie wydobywania ujawnionych na tym terenie złóż kopalin, kompetencja ta jest bowiem zastrzeżona do wyłącznej właściwości organu koncesyjnego. Plan miejscowy powinien zatem uwzględniać potencjalne szkody związane z funkcjonowaniem terenu górniczego i kreować takie zagospodarowanie terenu górniczego aby minimalizować występowanie szkód górniczych.

Przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym regulują zasady planowania przestrzennego w zakresie złoża kopaliny wyłącznie przez odwołanie się do odrębnych ustaw. Przepisy Prawa geologicznego i górniczego nie przyznają kompetencji organowi uchwałodawczemu gminy do decydowania o sposobie racjonalnego gospodarowania złożem kopaliny. Wynika z tego, że to kopaliny, należące do nieodnawialnych zasobów środowiska przyrodniczego, podlegają ochronie polegającej na racjonalnym gospodarowaniu ich zasobami oraz kompleksowym wykorzystaniu (art. 26 ust. 3 Prawa geologicznego i górniczego). Zasada racjonalnej gospodarki złożem kopaliny stanowi jeden z głównych nakazów kierowanych do adresatów przepisów dotyczących złóż kopalin.

Naczelny Sąd Administracyjny wyjaśnił, iż kształtowanie warunków racjonalnej gospodarki złożami zaczyna się już na etapie prac poszukiwawczych i trwa miejscami, aż do likwidacji zakładu górniczego włącznie. Podstawą działalności gospodarczej mającej na celu wydobywanie kopalin są informacje zawarte w dokumentacji geologicznej. Z niej wynika jedyny, podawany w koncesji miernik racjonalności gospodarki złożem, którym jest określany zwykle w procentach "minimalny stopień wykorzystania zasobów". Drugą ważną sprawą jest określenie przewidywanego stopnia wykorzystania zasobów złoża, z którego wynika maksymalna wielkość zasobów do wydobycia. W oczywisty sposób na racjonalną gospodarkę złożem wpływają również systemy i technika eksploatacji (por. wyrok NSA z dnia 13 stycznia 2015 r., sygn. akt II GSK 1841/13). Jednak proces ustalania omawianej "racjonalności" dokonywany jest na etapie postępowania w sprawie udzielenia koncesji na wydobycie kopaliny. To w tym postępowaniu następują ustalenia w zakresie: racjonalnego gospodarowania złożem; minimalnego zakresu prac górniczych; przestrzeni w granicach, której ma być wykonywana działalność; rodzaju działalności, na którą ma być udzielona koncesja; technicznych możliwości wykonywania działalności w zakresie wydobywania węglowodorów ze złóż; a przede wszystkim sposobu zamierzonego wydobycia i minimalnego stopnia wykorzystania zasobów złoża oraz przedsięwzięcia niezbędnego w zakresie racjonalnej gospodarki złożem. Pod tym właśnie kryje się cel wynikający z art. 125 p.o.ś. Ponadto zgodnie z art. 104 ust. 4 pkt 1 Prawa geologicznego i górniczego to plan miejscowy ma być gwarantem wykonania działalności określonej w koncesji. To koncesja określa sposób racjonalnego wykorzystania złoża. W tym zakresie art. 95 ust. 1 ww. ustawy nie zawiera żadnego wyjątku.

Mając to na uwadze Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, iż plan miejscowy ma wyłącznie ujawniać istnienie takiego złoża celem jego ochrony. Ochrony tej nie można utożsamiać z możliwością decydowania przez organ uchwałodawczy gminy o sposobie racjonalnego wykorzystania złoża. To przepisy art. 104 Prawa geologicznego i górniczego stanowią odrębne unormowanie w rozumieniu art. 15 ust. 2 pkt 7 u.p.z.p., na podstawie którego określa się sposób zagospodarowania terenów górniczych z tymże obowiązkowo plan powinien m.in. zapewniać integrację wszelkich działań podejmowanych w granicach terenu górniczego w celu wykonania działalności określonej w koncesji. Zatem tylko w reakcji na ustaloną w koncesji

racjonalną gospodarkę złożem, w tym technikę wydobycia, plan miejscowy może odwoływać się do takiej "racjonalności".

Co ważne z punktu widzenia postanowień niniejszego planu, gmina samodzielnie lub w oderwaniu od ustaleń organu koncesyjnego nie może tworzyć żadnych ograniczeń, w tym przez wykluczenie możliwości prowadzenia powierzchniowej eksploatacji kopalni na podstawie art. 15 ust. 2 pkt 9 oraz art. 14 ust. 8 i art. 20 ust. 1 u.p.z.p. Te bowiem przepisy przyznają kompetencję do określenia szczegółowych warunków zagospodarowania terenu, które to warunki powinny być zgodne z Prawem geologicznym i górnictwem. W odniesieniu do art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p. normy zawarte w art. 104 ust. 4 i 5 Prawa geologicznego i górnictwa stanowią doprecyzowanie tego w jaki sposób plan miejscowy powinien formułować postanowienia względem obszaru i terenu górnictwa, a więc także w odniesieniu do celu ustawy jakim jest ochrona złoża kopaliny. Dlatego szczegółowe warunki zagospodarowania konkretnego terenu, powinny uwzględniać istnienie złoża tak, aby możliwa była jego eksploatacja także w przyszłości.

Należy w tym miejscu ponadto wskazać, iż kwestia wydobycia złoża kopaliny zaliczana jest do celów publicznych (art. 6 pkt 8 ustawy o gospodarce nieruchomościami). Norma prawna zawarta w ww. przepisie stanowi natomiast sprecyzowanie pojęcia interesu publicznego, którym posługuje się ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (art. 2 pkt 4 u.p.z.p.), jako jednej z wartości, którą powinien uwzględnić plan miejscowy (art. 1 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p.). Ponadto interes publiczny utożsamiany jest z dobrem wspólnym. To zaś konstytucyjne pojęcie zawiera w sobie wiele elementów składających się na państwo. Państwo zaś powinno mieć możliwość ochrony i wydobycia złoża kopaliny jako dobra całego kraju. Nie jest to bowiem tylko dobro gminy. Generalnie bowiem istnienie celu publicznego stanowi jedną z uzasadnionych konstytucyjnie przesłanek ingerencji organów władzy publicznej w określony sposób zagospodarowania terenu, w tym przez zagwarantowaną prawem możliwość ochrony i wydobycia złoża kopaliny (por. wyrok NSA z dnia 1 grudnia 2015 r. sygn. akt II OSK 2323/15, LEX nr 1989190).

Zatem przyjęcie w planie miejscowym przeznaczenia terenu wyłącznie jako teren rolniczy z jednoczesnym zakazem wykorzystania tego terenu na potrzeby innego sposobu użytkowania niż teren rolny, ogrodniczy, sadowniczy lub hodowlany

de facto wprowadza zakaz możliwości wydobywania złóż kopalin znajdujących się na tym terenie. A zatem w zakresie zarzutu skargi dotyczącego § 6 ust. 1 pkt 2 lit. c i lit. d uchwały, w którym ustalono w zakresie zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu: zakaz eksploatacji kruszywa oraz rekultywację terenów zdegradowanych - przywrócenie do stanu pierwotnego, tj. rolniczego użytkowania terenu z zakazem lokalizacji stawów i innych zbiorników wodnych oraz wypełnienie wykopu gruntem rodzimym lub zbliżonym do rodzimego, zarzut okazał się zasadny.

Normy kompetencyjne wynikające z art. 15 ust. 2 pkt 7 i pkt 9 u.p.z.p. nie dają uprawnienia organowi uchwałodawczemu gminy do ograniczenia prowadzenia działalności w zakresie wydobywania ujawnionych na tym terenie złóż kopalin, kompetencja ta jest bowiem zastrzeżona do wyłącznej właściwości organu koncesyjnego (tak też wyrok WSA w Poznaniu z dnia 26 listopada 2021 r., sygn. akt II SA/Po 785/21).

Ustawa reguluje zasady planowania przestrzennego w zakresie złoża kopaliny wyłącznie przez odwołanie się do odrębnych ustaw. Przepisy Prawa geologicznego i górniczego nie przyznają kompetencji organowi uchwałodawczemu gminy do decydowania o sposobie racjonalnego gospodarowania złożem kopaliny. Kompetencja ta jest zastrzeżona do wyłącznej właściwości organu koncesyjnego [art. 22 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. - Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2022 r. poz. 1072 ze zm.)]. W związku z tym, wprowadzenie w planie miejscowym zapisu zakazującego eksploatacji kruszywa stanowi przekroczenie właściwości rady gminy i stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego.

Zgodnie z uzyskanymi w toku postępowania nadzorczego wyjaśnieniami Burmistrza Gminy Mosina: „Ustalenia planu w § 6 ust. 1 pkt 2 lit. d odnoszą się do rekultywacji zdegradowanych terenów po eksploatacji górniczej, a nie do obszarów zdegradowanych, o których mowa w ustawie z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji (...) Pojęcie terenów zdegradowanych oraz zapisy § 6 ust. 1 pkt 2 lit. d uchwały wynikają z występującego na obszarze planu na dz. 132/3 obr. Krosinko złoża kruszyw naturalnych «Krosinko BW»". W tym samym piśmie Burmistrz wyjaśnił również, że zapisy planu dotyczące zakazu eksploatacji kruszywa i rekultywacji terenów zdegradowanych wynikają z warunków zawartych w uzgodnieniu projektu planu przez Dyrektora Wielkopolskiego Parku Narodowego i będą się odnosić do ewentualnych przyszłych odkrytych w tym rejonie złóż, a także mogą stanowić

podstawę do likwidacji zbiornika wodnego i przywrócenia rolniczego użytkowania terenu na obszarze złoża „Krosinko BW”.

Należy zwrócić uwagę, że w postępowaniu nadzorczym właściciel dz. nr ewid. 132/3, obr. Krosinko, gm. Mosina, przesłał pismem z 4 października 2022 r. (data wpływu: 6 października 2022 r.) informacje dotyczące złoża „Krosinko BW”. Do pisma zostały dołączone kopie:

a) decyzji Starosty Poznańskiego z 19 lutego 2019 r. (znak: WŚ.6122.14.2018.XIX) ustalającej rolno-wodny kierunek rekultywacji;

b) decyzji Starosty Poznańskiego z 15 września 2020 r. (znak: WŚ.6122.13.2020.XIX) potwierdzającej uznanie rekultywacji za zakończoną.

Biorąc pod uwagę wyjaśnienia Burmistrza Gminy Mosina oraz stan faktyczny i prawny złoża „Krosinko BW”, stwierdzić należy, że w momencie podjęcia uchwały, tj. 29 września 2022 r., ustalenia § 6 ust. 1 pkt 2 lit. d uchwały były niezgodne z rzeczywistym stanem terenu. Ponownie należy podkreślić, że eksploatacja złoża „Krosinko BW” została zakończona, a na terenie objętym planem brak jest innych udokumentowanych złóż kruszywa, zatem analizowany zapis § 6 ust. 1 pkt 2 lit. d uchwały mógłby się odnosić wyłącznie do nowych złóż, których eksploatacja nastąpiłaby dopiero po wejściu w życie uchwały. Dodatkowo w ocenie Sądu wypada wskazać, że w sytuacji zakończenia rekultywacji warunki wskazane w uzgodnieniu projektu planu z Dyrektorem Wielkopolskiego Parku Narodowego stają się nieaktualne.

W tym miejscu należy również wskazać, że zasady rekultywacji gruntów rolnych określają przepisy ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 2409), zgodnie z treścią art. 22 ust. 2 tej ustawy, decyzje w sprawach rekultywacji wydaje starosta po zasięgnięciu opinii właściwych organów.

Zgodnie z art. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych gruntami rolnymi są m.in. grunty pod stawami rybnymi i innymi zbiornikami wodnymi, służącymi wyłącznie dla potrzeb rolnictwa, zatem istniejący staw w miejscu dawnego wyrobiska, może wpisywać się w rolnicze przeznaczenie terenu.

Ustalenia zawarte w § 6 ust. 1 pkt 2 lit. d uchwały są błędne, co stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego.

Stosownie do wymogów art. 15 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 ustawy, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego składa się z części tekstowej - stanowiącej

treść uchwały, oraz z załączników do uchwały, w szczególności rysunku planu - stanowiącego część graficzną. Ponadto w myśl § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. z 2003 r. nr 164 poz. 1587), obowiązującego dla przedmiotowej procedury planistycznej, zwanego dalej: rozporządzeniem, na rysunku planu stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie rysunku planu miejscowego z tekstem planu miejscowego. Integralność części uchwały, którymi są treść i rysunek planu, należy rozumieć jako ich nieodłączność oraz jednoznaczność i tożsamość ich zapisów.

Odnosnie zatem zarzutu skargi dotyczącego naruszenia § 9 ust. 15 pkt 1 lit. c uchwały, należy zauważyć, że rację ma Wojewoda, również zarzut ten za zasadny uznaje organ w odpowiedzi na skargę, a dotyczącego zakresu zasad kształtowania zabudowy oraz wskaźników zagospodarowania terenu, ustalono lokalizację szpalerów drzew na terenach: 1KD-L, 2KD-L, 3KD-L i 4KD-L. Natomiast na rysunku planu symbol graficzny oznaczający zgodnie z legendą „Szpalery drzew” naniesiono na terenach 1KD-L, 2KD-L, 3KD-L i 5KD-L.

W § 3 ust. 1 pkt 7 uchwały ustalono, że szpalery drzew są oznaczeniami graficznymi na rysunku planu, które stanowią obowiązujące ustalenia planu.

W związku z powyższym, ustalenia dotyczące lokalizacji szpalerów drzew zawarte w treści i na rysunku uchwały nie są spójne, i nie pozwalają na jednoznaczne określenie dopuszczalnego zagospodarowania terenów 4KD-L i 5KD-L, co stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego.

W zakresie zaś zarzutu naruszenia § 10 pkt 5 uchwały, należy zauważyć, że i tu rację ma Wojewoda, z czym zgadza się także organ, a dotyczącego granic i sposobów zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie na podstawie przepisów odrębnych ustalono: uwzględnienie w zabudowie i zagospodarowaniu terenów lub części terenów o symbolach: 1U, 2U, 3U, 6ZP, 7ZP, 8R/ZO, 6WS/ZO/ZZ, 7WS/ZO/ZZ, KD-G, 4KD-L, 5KD-L, 6KD-L/ZZ, 17KD-D, 1K, położenia, ograniczeń i zakazów obowiązujących w strefie ochrony pośredniej ujęcia wód podziemnych Mosina-Krajkowo, zgodnie z przepisami odrębnymi. Natomiast na rysunku planu konturem oznaczającym zgodnie z legendą „Granica strefy ochronnej - terenu ochrony pośredniej ujęcia wody w rejonie Mosina-Krajkowo” wydzielono obszar odpowiadający granicom terenu ochrony pośredniej wyznaczonym w załącznikach nr 1 i 3 do rozporządzenia Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej

w Poznaniu z dnia 9 sierpnia 2012 r. w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody w rejonie Mosina-Krajkowo dla zaopatrzenia Poznańskiego Systemu Wodociągowego (Dz. Urz. Woj. Wlkp. 2012 r. poz. 3556). Tak wydzielony na rysunku planu obszar zawiera w swoich granicach tereny lub części terenów o symbolach: 1U, 2U, 3U, 6ZP, 7ZP, 8R/ZO, 6WS/ZO/ZZ, 7WS/ZO/ZZ, KD-G, 4KD-L, 5KD-L, 6KD-L/ZZ, 17KD-D, 3K.

W związku z powyższym, ustalenia dotyczące granic i sposobów zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie na podstawie przepisów odrębnych zawarte w treści i na rysunku uchwały nie są spójne w odniesieniu do terenów 1K i 3K oraz, w zakresie treści uchwały, niezgodne z przepisami prawa powszechnie obowiązującego (ww. rozporządzenie Dyrektora RZGW), co stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego. W tym miejscu należy wskazać, że w § 3 ust. 2 pkt 8 uchwały wskazano, że zasięg strefy ochronnej terenu ochrony pośredniej ujęcia wody w rejonie Mosina-Krajkowo stanowi ustalenie graficzne wynikające z przepisów odrębnych. Ustalenie to jest wystarczające dla zapewnienia w uchwale stosownej ochrony ujęcia wody.

W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie art. 147 P.p.s.a. stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały zgodnie z zarzutami skargi tj. w części dotyczącej : § 6 ust. 1 pkt 2 lit. ci lit. d; § 9 ust. 15 pkt 1 lit. c; § 10 pkt 5 w zakresie wyrazów „o symbolach: 1U, 2U, 3U, 6ZP, 7ZP, 8R/ZO, 6WS/ZO/ZZ, 7WS/ZO/ZZ, KD-G, 4KD-L, 5KD-L, 6KD-L/ZZ, 17KD-D, 1K,".

O kosztach postępowania sądowego Sąd orzekł w pkt 2 sentencji wyroku na podstawie art. 200 i art. 205 § 2 P.p.s.a. oraz oraz § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (T.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265). Na koszty te, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 480 zł.



Na oryginalne właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem
Anna Raczmarek

st. sekretarz sądowy